เก๋ ฉี่ สี่ ตี๊ เนงห์

ปัวห์ เท่า อู๊ อัวห็ เย่อ เส๊า ญั่ว ขั๋ว ฌี่ ตี๊ เนงห์ เย่อ เส๊า เตา ฌี่ ก่อ ฒัว ย่า เนต่อ ยูห็ ตูห็ เค้ง ก่อ เศ้อ ไฮห็ ลูห็ ตาห์ นทรอ ญ๊อ มั้ว อี๊ ฮนู๊ เจห็ เล๋อ เศ่อ ลอห็ สี๊ จ๋า ไฮห็ เตียห็ ยั๋ว เจีย เล้ง ตีห์ อัว ตูห็ ล้อ เนต่อ เล๋อ เจห็ ฆ๋อ มัวห์ เศ่อ ไฮห็ เตียห็ เจีย กู๋ อัว ตูห็ ล้อ วี่ ยอห์ กู๋ ป่อ เก๋ เที๊ย เนฌีย ป่อ ฒัว ย่า เจห็ ป๊อ เนฌห์ เศ่อ ไฮห็ เตียห็เจีย กู๋ อัว วี่ ยอห์ กู๋ ฮน๋อ เตา ฒัว ย่า ลู๊ สั๊ว เจห็ ฆ๋อ นฌีห์ เศ่อ ไฮห็ เตียห็ เจีย กู๋ อัว ตูห็ ล้อ วี่ กู๋ ฮน๋อ ฒัว ย่า เนฒี๊ย เจห็ ฆ๋อ เนจ้า เศ่อ ไฮห็ เตียห็ เจีย กู๋ อัว วี่ ยอห์ กู๋ เศ้อ น้อ ม๋อ เที๊ย เศ้อ ไฮห็ ลูห็ เจห็ เล๋อ เศ่อ สี๊ ไฮห็ ฌีห็ สี๊ เฮ่า เจห็ เญียห็ เตาห์ เญียห็ เบา ฌีห็ ซ๋า อัว ยูห็ ศ้อ เฮ้า ลี่ เตา เป๊ ฮนู๊ ต่อ ข๊า เนต๋อ อัว เตรา เล๋อ มั้ว ม๊อ เที๊ย ยั๋ว ตัวห์ เจห็ เล๋อ เที้ย ม่า ลี ลอห็ สี๊ ท่า ดัว ไฮห็ เตียห็ ยอห์ เล๋อ ฌีห็ ลอห็ สี๊ ป๊า อัว เฮ้า ลื่อ เจห็ เล๋อ ยั๋ว ตัวห์ เจห็ เล๋อ เที้ย ไฮห็ เตียห็ ยอห์ ลี เนต๋อ เจห็ เจีย เญียห็ อัว เญียห็ ศ้อ ลัวห์ เฮ้า ลี่ ก่อ ยชงๆ ซื๊ เอห็ ฌีห็ ฒ๊อ มั้ว ตูห็ ล้อ เจห็ เล๋อ เที้ย เญียห็ อัว เญียห็ ศ้อ เฮ้า ลี่ เล๋อ เที้ย ญ๊อ อัว เก เตา ย่า ก้า เสี๊ย ลูห์

ยช้า ด๊า เนงห์ นอ เฒีย ก่อ เป๊า เตียห็ ศ้อ เก๋ ก่ง เตห็ ญ๊อ ฆ๋อ ตีห์ ศ้อ เก๋ เตี๋ย ญ๊อ ฆ๋อ เนต๋อ

โรงเรียนห้วยคุ

กำเนิดมนุษย์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ตอนที่พระเจ้ากำลังสร้างมนุษย์ พระเจ้าได้สร้างให้อวัยวะของศีรษะสามารถพูดได้ทั้งหมด อยู่มาวันหนึ่ง พวกเขาได้หารือกันว่าจะให้ใครเป็นหัวหน้า ตาก็พูดขึ้นมาว่า ให้ฉันเป็นซิ เพราะฉันสามารถมองเห็นได้ทุกอย่าง แล้วหูก็พูดขึ้นว่าให้ฉันเป็นสิ เพราะฉันได้ยินเสียงทุกอย่าง แล้วจมูกก็พูดขึ้นว่าให้ฉันเป็นสิ เพราะฉันสามารถรับรู้กลิ่นทุกอย่าง แต่ปากไม่ยอม พูดขึ้นออกมาว่า ไม่ได้ ให้ฉันเป็นเพราะฉันสามารถกินได้พูดได้ แต่ตา หู จมูก ก็ไม่ยอม ต่างคนต่างโกรธไม่ยอมทำหน้าที่ของตนเอง ๓ วันต่อมาทำให้อวัยวะทั้งสี่ป่วยจนใกล้จะตาย พวกเขาจึงตกลงกันว่า ให้ทำหน้าที่ของใครของมัน ไม่ต้องมีใครเป็นหัวหน้า แล้วพวกเขาก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

ความร่วมมืออยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น